

"Mijn boek 'Ontmaagd door de SS en toch gelukkig' een eye opener!"

Hoe hij als auteur van "Ontmaagd door de SS en toch gelukkig" de pornografische vaktaal onder de knie heeft gekregen? Een vraag die hij met een weder vraag beantwoordt!

december 18, 2013

Hoe hij als auteur van "Ontmaagd door de SS en toch gelukkig" (vervolg op "de Huzaren van Bordeel" en "Bruiden voor één nacht") de pornografische vaktaal van sex and violence onder de knie heeft gekregen? Een vraag die hij met een directe wedervraag op strenge Schutzstaffel toon beantwoordt!

Toch moet ik nog even dat wapenfeit vermelden hoe ik tussen neus en lippen door op de SS stormbaan de SS OberuntereueberhinundwiedescharSturmFührer een puur Neerlandsch lied leerde over het militaire dienst apparaat toen ik nog collaboreerde want wat het zwaarst is moet het zwaarst wegen. Het was een echte fijn kerelslied dat mij na op het hart lag.

Een martiaal dreunende mars. Nee, geen reep of Twix. Een mars, zoals turf in je ransel en houtter de moed maar in voor koene jongens zoals U en ik. Een gezongen bevestiging van het optimisme.

Echte mannen houden ook van mannen om het mee te doen zoals echte vrouwen van vrouwen houwen. Zakbiljarten in minnaretten en zo.

Het vaderlandslievende Neerlandsche Volk en Vaderlandslievend lied bleek na veel onderzoek in feite een krachtig, vaderlandsch poweem nog uit de middeleeuwen afkomstig van de Broeders des Gemeenen levens, een vals stelletje halluvve garen in lompen, geheel gegoten in het keurslijf van vijfvoetige jamben met besloten tampe loeris binnenrijm in cadans gereciteerd of gezongen onder de snelmars met bepakking door de wanderburschen met de hoerapetten in smetteloos zwart uniform rond hun worm. Het roffelende Schmeisser machinepistool deed de rest. Kunt je nog zingen, zing dan mee met de Leidse Sleuteljes van de Zonnebloem:

Sergeant, ze gooien met stenen
Sergeant, ze gooien met zand
ze gooien al tegen me broertje
dat tussen me benen hangt

Ik dacht als ik hem dat nou laat zingen, die morfologisch verkeerd uitgekakte mofrikaan, excusez le mot, onder het nemen van de SS stormbaan met die klimpaal, misschien dat ik dan één keer van hem kan winnen dankzij zijn adem tekort, maar niks hoor, het hitste hem alleen maar nog meer op, het lied werd door hem vertolkt onder een dierlijk gebrul, dikke lul, dus ik was wéér als Zeitgenosse de laatste Schweinhund der Mohikanen zeiden ze mij afkeurend, een Untermensch die veels te laat vanzelfs over de drempel kwam, maar helemaal niet binnen de ruime tijdslimiet. Toen dacht ik: Nou, dan niet, krijg de kolere, dan word ik maar gauw communist en laat mijn beebaard staan voor het gemak!

"Maar mijn beste meneer, als U even een ogenblik bij mijn betoog blijft stil staan (sij doch stille) mag ik U dan eens een ander, doch even sprekend voor beeld geven? Ja, mag dat? Dank U!"

"Ik heb jaren geleden een buitengewoon boeiend verhaal geschreven over de antiquaren wereld, een bonte mengeling van halve garen, perversen, geestelijk gestoorden, charle tans, oplichters, ex-NSB-ers, oud SS-ers, maar ook vakmensen en kreeg vragen toe gestuurd van uit de business hoe ik dat milieu van binnen uit zo perfect kende. Voor de vraagsteller een grote vraag; doch voor mij een weet!

Dan zeg ik daar op: "Meneer! Wie denkt U wel dat U bent? Raadpleegt U nu eerst eens mijn Curriculum Vitae en daarna spreken wij verder, want ik wil zoals de Grote Schrijver Paulus, de Grutte Pier van het NT een iegelijk uitnemender achten dan mijzelve, indien hij/zij dat eerst even kan

bewijzen met een voucher, als ik daar lillend van anticiperend klaarkom genot vast geketend door mijn Meesteres en Vormgeefster aan de electrics verwarmde toiletbril ontspan met de blote bips nadat mijn zwarte zijden tangaatje op mijn hielen ligt te roken, maar hij/zij dient wel eerst even bewijzen dat het allemaal terecht is die vraag met mijn inherente eis en vooral genoeg papier op de rol over te laten, want het blijft toch vegen en af- en doortrekken, anders is het bal plus stront aan de knikker en sta ik nergens voor in met mijn boezeroen en boks op mijn hielen!

Dan wil ik ook wel even in een blauw geruite kiel aan Uw geschoren achterwielen draaien tot ver over de pijngrens, want slechts uit leed wordt kunst geboren! Drukt de lezer/-es op mmijn navel dan begint er iets in mmijn darmen te raatelen, zeg ik HIK en rolt weer een weblog van achteren uit, dat alom op applaus kan rekenen.

Zo vroeg de directeur van de NS mij hoe lang ik als gevierd man al bij het Spoor werkte, omdat ik het leven als rangeerder op de treinen bij het rangeerstation Watergraafsmeer ter hoogte van het Galileïplantsoen 102 huis zo door- en door realistisch had beschreven.

De griezel liep hem over de grazzel hoe ik gewoon door reed als er weer een heer of me vrouw zich naakt met kippenek en al op de rails had geveleid met een zak over de kop tegen het spetteren want we blijven proper als Hollanders. De vierkant wielen deden meedogenloos de rest. Herfstbladeren gaven geen problemen. Het winterschema was nog niet ingegaan.

En dan die jaren als postsorteerder in het Haarlem van de vroege zestiger jaren, toen ik mij op hield in een onbewoonbaar verklaarde woning temidden van een zootje ge drogeerd geteisem en onder een afgekeurde jutepostzak sliep met een betontegel als hoofdkussen op één kamer met de luid snurekende roodharige Anton Bakvis die met behulp van een Winkler Prins encyclopedie uit 1922 aan zelfstudie deed en een wonder van alfabetische kennis bleek maar niet van A tot Z omdat de laatste twee delen ontbraken. Heel fijne man met zijn rooie befbaard.

Al snel maakte ik als ongeletterde boerenlul flink wat promootsie in het overheids bestel.

Als U des nachts het snerpende gekrijs van de eletromagnetische remmen hoorde in de jaren zeventig van de vorige eeuw bij het Muiderpoortstation dan wist U het: meheer van der Wal is weer lekker bezig met het mishandelen van het overheidsmaterieel op kosten van de belastingbetaler!

Kon hem wat verrotten!

Als rangeerder èn als kunstenaar.

Levenskunstenaar zelfs! Het spoor.

Dezelfde stiel die de halve flikker Jack Kerouac bij tijd en wijle uit oefende om de freight trains op een schoen en een slof binnen te loodsen als hij geen nagel meer had om zijn gat te krabben. Die beat writers. Echte mannen. Lieten zich neuken met latex kunstlullen.

Zo ook die pakkende story over de zoon van een Limburgse venerische kolensjouwer die het heel ver bracht en als eerste jaars student medicijnen al in een Mercedes heel Utrecht rond reed. Waar gebeurd.

Of het droevige verhaal over mijn broer zijn diverse zelfmoordpogingen, zijn versla ving aan bizarre sex rituelen, de dodelijke drugs, de paddos en de zinsverdovende alcohol, een combinatie die naar men zegt in de wandelgangen niet het beste in de dy namische mens met zijn Nordic wandelstokken naar boven brengt, verhalen over mijn soms heel lastige zuster die tientallen jaren onder psychologische behandeling zonder enig resultaat te boeken, dus steeds vijandiger werd en hoe mijn broer eigenhandig de grote spiegelruit van zijn woonkamer met een gebroken dakpan er uit sloeg, zodat je niet langer hoefde aan te bellen als je op bezoek kwam.

Zo toegankelijk en echt democratisch in het moderne bestel. Je stapte gewoon zonder aanzien des persoons over de vensterbank naar binnen en liep naar de koelkast voor een sixpack Heineken. Last exit to Brooklyn. Grote stads lyriek.

Zó praktisch allemaal. On the edge of the etheric.

Héél efficiënt ook. Suicide is painless, beweert de song. Nou, ik kijk wel lelijk uit, zeg. Het leven is toch al kort en bescheten als het geurige kinderhemd van je kleine zusje waar net weer de beuk bij is in gegooid door onze Grote geniale Ras Artiest en krijg de beuk er dan maar weer eens uit. De brandslang er op met ijskoud water.

Bestandsverduunning. Miljeu versmarging. De miljonair beurs. Verwatering. Hoogtij en springvloed.

Jammer dat die twee witte poedels nooit werden uitgelaten en de hele vloer van alle kamers bezaaid lag

met dampende hondendrollen zodat hele plakken aan je halve zolen hingen die met geen liters Jif er uit te krijgen waren.

Typisch Haarlems en Zandvoorts waar bij die Kennemer duinkonijnen echt alles kan.

(wordt vervolgd)

Related

Mannen, vrouwen, jongen en meisjes die flink te pakken werden genomen...

In "levenskunst"

FRED VAN DER WAL EN DE PORNOGRAFIE VAN SEX EN VIOLENCE IN ZIJN VERHALEN

In "Zonder categorie"

DE DOLSTE DINGEN WAREN DAN OOK GEWOON. DE MEEST KRASSE TEGENSTELLING EN NORMAAL. ALLES MOCHT EN ALLES KON...

In "Zonder categorie"

© december 2013, fredvanderwal, BasicPublishing.nl